

Búcsú Kormos Istvántól

Valami jóvátehetetlen történt. Valami
hihetetlen.

Nem tudom... Nem értem...

Nem fogadom el!

Gúnyt űz belőlünk a halál?!

Az ember káromkodna, mint a forgó-
szél.

Aztán kételkedni kezd. Reménykedve.
Hátha mégse...

Lehetetlen, hogy ezután már csak
versben beszélgethetünk vele.

Hátha egyszercsak leveszi szeméről a
fagyos rézpénzt, kacsint a huhukolókra
s telefonál; fölhívja a halál tantuszá-
val az MTI-t. — Itt valami tévedés
van, fiúk! Eszem ágában sincs meg-
halni! Hogy a szívem? Mit akartok
vele? Hét életre hitelesített nagy szí-
vem van. Hallhatjátok: működik, mint
egy nagyvérű vulkán.

És odatartja a kagylót a melléhez.
És a vonal túlsó végén ámulva hallják
a robajlást.

Se házam székem asztalom
Surabajában vásált gyöngyöm
foszlott magasnyakú pullóver
fekszem könyéken pusztá földön

de semmi vész gyerekeim
sajnálnotok fölösleges
világokat varázsolok
amikor akarom

Igen. A varázsolt világok.

A ronthatatlan játékok, roncsolhatat-
lan szépségek: a versek. Na kon xi-
pánban hull a hó. Szakadnak a
zöld hópihéek, valamennyiünkre, akik
ismerjük, szeretjük.

Elképzelem, hogy minden megy to-
vább. Látom, amint Makóra, Szentesre,
találkozókra utaztában beugrik a Tisza-
tájhoz, betoppan a Kíneskeresőbe. Szür-
ke pulóvere fölött egy bölcs és egy
kópé mosolya sugárzik. Egy játékért
élő-haló filozófus beszél, tréfálkozik ve-

lünk, tanít bennünket, anélkül persze,
hogy egy picit is akarná. Ő mindig
maga a természetesség, a derű. Így
bukkan föl Pesten, a Hungária előtt,
egy ifjú költő társaságában. Ő a mai
magyar költészet árvízi hajója: viking
csónakjába emeli az innen-onnan ki-
utált versköteteket.

Képtelen vagyok leírni a múlt idő je-
lét. Bosszúfantáziákat agyalok ki, Isten
álarcát állítom a halotti maszok elé. Ex-
tázisban a remény, szeretné helyreállí-
tani a megsebzett világrendet.

Hadd menjen tovább minden, ahogy
eddig. Csevegjen, anekdotázzon, nyilat-
kozzon. Örüljön a költőbarátok és ismer-
etlenek neki ajánlott verseinek. Hal-
lom: gyerekeknek beszél Vackorról, a
piszén-pisze kölyökmackóról; néhányuk-
nak megígéri, hogy őket is beleírja a
következő mesékbe. A rádióban az Ág-
borisrét megírásáról beszél. A vers be-
tölti az éter:

Háromszék, Csík fölött, szivárvány
[havasáról
egy álmos rét repülő gyöngytollú zöld
[madár,
fák ködkucsmái közt szárnyával telleget,
karéjosan bukik s az Olt mellé leszáll.

Ha rétnek születik az ember lánya,
[rét lesz,
Ágborisrét marad világvégezetig,
eső, szél sorsosa, gólyahír, kikerics
édes szülője, ki virágot vétkezik.

Írhatna még. Olyan remekműveket,
mint a Szegény Yorick, az N. N. bo-
lyongásai, a Katalánok, a Tíz évesek
leszünk, a Harlekin búsul, a Vonszol-
nak piros delfinek, a Ház Normandiá-
ban, a Fehér virág, a Vogul menyegző,
hogy csak néhányat említsünk. Verse-
ket, melyekben szabad szegénységét
gazdag szabadsággá varázsolja; verse-
ket, melyekben egyszerre vagyunk Mo-
sonszentmiklóson és Párizsban, Mecsé-
ren és Pesten, a Tiszánál és a tengernél.

De Kormos Pista már nem küld új
verset a Tiszatájnak. Kormos Pistával

már nem lehet megírni azt a Kincs-
keresőnek tervezett interjút.

Egy igazi költő, egy tiszta ember el-
hagyott bennünket.

Az ember meggyűlöli a fukar évszá-
mokat. Miféle számítógép veti ki őket?
Milyen esztelen program szerint válasz-
tódott ki éppen ő, aki harminc évvel
fiatalabb volt a koránál, és száz évvel
bölcsebb ennél a kornál? És szerette az
embereket és még az írók is szerették.

Elment közülünk egy költő.

Elköltözött Nakonxipánba.

Joga van hozzá. Ő teremtette saját
képére és hasonlatosságára. A versstró-
fák ablakain át ráláthatunk.

Sétál a csodák hőzáporában és ki-
rálykodik. Saját törvényei szerint —
tovább él.

Mi pedig dűnnyögjük magunk elé a
Fehér virág című versét — amit Rad-
nóti emlékére írt —, s refrénként ismé-
telgetjük az utolsó sort: „eltűntél, aki
köztünk angyalí zene voltál”.

SIMAI MIHÁLY

Szerkesztői asztal

Rákos Péter, a prágai Károly Egyetem
magyar tanszékének vezetője, a JATE
vendégként Szegeden járt, s szerkesz-
tőségünket is meglátogatta.

*

A Nagy Októberi Szocialista Forra-
dalom 60., és Csongrád megye felszaba-

dulásának 33. évfordulója alkalmából
Odessza megyei barátsági hetet rendez-
tek október 5—12. között Csongrád me-
gyében. A küldöttség tagja volt D. G.
Szergijevics odesszai író is, aki a Tisza-
táj szerkesztőségének tagjaival is talál-
kozott.